

Vážené kolegyně, vážení kolegové,

toto číslo Osteologického bulletinu dostáváte do rukou při zahájení XIII. kongresu slovenských a českých osteologů a značná část čísla je věnována abstraktům z této nejvýznamnější vědecké akce obou našich odborných společností. Každoroční setkání specialistů obou zemí je nesmírně cenné z mnoha pohledů. Samozřejmě převažuje pohled odborný: program je bohatý a přinese jistě plno zajímavých sdělení. Všimněme si, jak výraznou roli získává pohled „preventivní“, nebo alespoň zaměřený na včasnou diagnostiku. Je to posun, charakteristický pro moderní medicínu, ke které patří především prevence. Je to ale nepochybně i odraz snahy o individuální přístup k nemocnému. Ať se to někomu líbí, či ne, ať chceme, či nechceme, určitá forma personalizované medicíny se bude postupně prosazovat ve všech medicínských oblastech. Snaha o stanovení individuálního rizika fraktury pro každého jednoho pacienta není samozřejmě snahou o odklon od obrovských populačních dat, potřebných pro medicínu založenou na důkazech. Je to snaha tato populační data převést z nazírání plátců, organizátorů medicíny, vědeckých studií a „pohodlnějšího“ medicínského pohledu („platí to pro velké skupiny, bude to platit i pro Vás“) do pohledu konkrétního pacienta a jeho úhlu pohledu: „jestliže tento pokles MD zvyšuje riziko zlomeniny v průměru dvakrát, jsem já přesně v tom průměru, nebo ne“ a podobně „jestliže tento lék je velmi účinný u 95 % pacientů, jsem já osobně v těch 95 procentech, nebo v těch zbývajících pěti?“. Na první část podobných otázek se snaží najít – alespoň částečnou odpověď – metoda FRAX. Jistě s velkým zá-

jemem budeme diskutovat s jejím autorem, profesorem Kanisem, ale i s ostatními. Samozřejmě i další části odborného programu jsou velmi zajímavé, ať již jsou zaměřené na léčebné potupy – z hlediska jejich přínosu či rizik, nebo na metabolické problémy a sledování kvality kostní tkáně.

Zajímavý je i pohled na skutečnost, že vývoj klinické osteologie v našich dvou zemích začíná mít mnohé odlišné stránky a charakteristiky. Liší se stupeň přístrojového vybavení, liší se struktura osteocenter a jejich „oficializace“ formou vyhlášek ministerstva zdravotnictví, liší se systém vzdělávání a existence atestace z klinické osteologie. Na druhé straně máme mnoho společného, a především nás spojují dlouholetá přátelství a dobré vztahy, takže těch „rozdílů“ jistě využijeme k poučení a vhodné aplikaci toho lepšího na obou stranách. Společné setkání na kongresech k tomu dává mnoho dobrých příležitostí.

V třetím letošním čísle Osteologického bulletinu ale najdete i další zajímavé články: přepis přednášky profesora Ammanna z loňského kongresu v Ostravě o nesmírně zajímavém léku, jakým stroncium ranelát nepochybně je. Neoddělitelnost osteologie a endokrinologie dokumentují i další tři články. Věřím, že i toto číslo Osteologického bulletinu vás zaujme, ať již ho budete číst na XIII. kongresu v Bratislavě, nebo v klidu svých pracoven a domovů.

Prof. MUDr. Vladimír Palička, CSc., Dr. h. c.